

тате, сърцето ми трепна: разигра го необикновеното за мене решение. Азъ скочихъ като пружина и невъздържно зехъ да хълцамъ отъ блаженство, да скачамъ и да лудувамъ. Тате тураше въ дисагитѣ това—онова, нужно за пжтъ. Стѣгаше се. Отъ време навреме се спираше и мислѣше, да ли не е нѣщо забравилъ. Мама шеташе изъ кѣщи. Отдавна е починала — Богъ да я прости — но и сега я помня въ нейната младостъ и красота.

Съ насъ живѣеха баба — татина майка — и тета Мара — негова сестра — шестнадесетъ годишна стройна, хубава девица. Дѣдо бѣше починалъ.

Тета Мара и баба отъ тъмни зори бѣха седнали край два чекръка: — едната навиваше калемѣ за основа на платно, а другата сукаше цевѣ за вжтъкъ. Чекръцитѣ бръмчеха уносливо. Купищата цевѣ и калемѣ бързо растѣха.

— На манастиръ! На манастиръ! — нѣщо пѣеше въ гърдитѣ ми и галѣше гърлото ми. Азъ едва понасяхъ това щастие. То ме разпѣваше, разпиляваше ме и ме подигаше отъ земята, та подлитахъ като перушинка. Нашата двуетажна кѣща, двора, градината ни, рѣка Бистра, която течеше край портата ни, училището и църквата, които отстоеха на единъ хвърлей камѣкъ, високия ридъ задъ насъ, на който се простираха лозята — това бѣше цѣлия мой свѣтъ. Рѣдко ме водѣха мама и баба отвждъ рѣката на баня въ чаршията и все набързо. Малко впечатления имахъ отъ тамъ. Сега като отивахме на манастиръ, азъ щѣхъ да видя много нови мѣста, другъ свѣтъ. Това дразнѣше любопитството ми. Огненъ копнежъ ме мжчеше. Тръгвахме. Като слизахме по стълбата, мама поржча на тате:

— Хемъ, Коле, не оставяй да се преумори Зарчо. Често почивайте. Богъ да ви закриля.

— Бива, бива, — отвърна тате.

На пжтя се присѣдинихме къмъ Чорбаджи Никови, които сжщо отиваха на манастиръ. Натоварили бѣха единъ снаженъ конь съ завивки, яденета, още и съ подарѣци за Св. Ивана. Чорбаджи Нико, жена му, дветѣ имъ деца —